

UNA CAMPANYA CONTRA LA SERENITAT

Perdé la provocació

La crònica de les provocacions i les agressions que va patir la manifestació per la llengua a València començà uns dies abans de la convocatòria. Des de *Las Provincias* es va afirmar que els manifestants «vien de fuera», «son catalanes». La reacció a una suposada «invasió», tants anys anunciada, i aquesta vegada, per fi, concretada en un fet palpable, no es va fer esperar.

Entre dijous i divendres, distints representants de partits polítics valencians, institucions i associacions culturals, van ser amenaçats de mort. «L'any que ve acabeu», va ser el missatge, reincident. La matinada de dissabte el centre de València i, sobretot, els carrers que marcaven el recorregut de la manifestació, van aparèixer plens de cartells bilingües d'Alternativa Universitària. De punta a punta de cada carrer, banderes en blau de plàstic. I més pintades en contra de la «invasió».

Dissabte al vespre, la intervenció provocativa de petits grups de la ultradreta que no amagaven en cap moment la seua ideologia durant el recorregut va ser constant. Bengales llançades contra els manifestants, cotxes amb altaveus que interpretaven l'himno, intentant ofegar les consignes dels manifestants, insults continus, intents d'agressió, objectes llançats des d'algun balcó. Dies abans, alguns pamflets havien reclamat la necessitat d'oferir a un acte que es pretenia festiu i reivindicatiu «la resistència activa de todos los valencianos».

Un fort ambient de tensió, creat des de «Las Provincias», i una actuació increïble de les FOP, pogueren provocar, dissabte, la catàstrofe que alguns desitjaven.

J. Castelló

Dalt, ultres provocadors i càrrega policial. Baix, beines de «salva» disparades per les FOP.

Aquestes provocacions, aïllades, que només van provocar respostes també aïllades i esporàdiques, recriminades pel servei d'ordre de la manifestació, podien haver estat controlades ràpidament per un control policial escàs i efectiu. No fou així. La intervenció policial va arribar al final, i amb característiques que feien pensar que encara vivim la dictadura. Al final de la manifestació, a la plaça d'Alfons el Magnànim, unes vint persones, entre feixistes —algun, encaputxat—, *skinheads* —caps pelats— i seguidors ultres del Valencia, C.F.,

van provocar reiteradament els darrers manifestants, en gran part independentistes, mentre exigien a la policia que s'havia situat al seu costat una acció efectiva contra el gran grup de gent. «Matadlos», «No son de aquí», «No dejes ni uno», «Arriba España»...

Passats alguns instants, van començar a llançar botelles i pedres cap a la manifestació, al costat just d'una fila de números de la policia nacional que havia començat a formar-se, segons un oficial, «per protegir els manifestants».

Les pedres, però, eixien del grup provocador sense que en cap moment els números de la policia ho impedissen, malgrat els tocs d'alerta constants i les recriminacions d'un membre del servei d'ordre de la manifestació, que recollia un a un tots els objectes llançats i els mostrava a la policia. Els mateixos periodistes exigien que actuassen contra els ultres, cada volta més radicalitzats. Era quasi del tot im-

possible trobar-ne un responsable. I, en això, va arribar la càrrega.

Darrere de la fila de policia amb cascos i escuts van aparèixer alguns números d'una companyia de reserva, que van ignorar, amb la mateixa complicitat, els provocadors d'extrema dreta, els quals continuaven llançant projectils i havien cremat ja dues senyeres. Un objecte tornat des d'una fila de protecció formada en la manifestació va ferir en la cama un dels policia que hi havia situats al costat del sector ultra. Mentre, un cònegut representant de Solidaridad Espanola

a València comentava a la policia que els manifestants havien cremat una bandera espanyola i un altre individu els animava a intervenir contra la manifestació.

La veu «Adelante» provocà una primera onada de tirs de salva i boles de goma. El servei d'ordre de la manifestació va reaccionar impedit qual-sevol tipus de resposta, que hauria pogut provocar una catàstrofe. Un oficial, davant alguns periodistes, es dirigia indignat als números indicant que «Adelante» no volia dir «Disparen». En aquell moment, davant les recomanacions del servei d'ordre, els manifestants més remisos se n'anaven de la plaça de la Porta de la Mar. Pel carrer de la Pau alguns grups radicals van trencar el vidre d'un balcó, on onejava la senyera de la ciutat.

Si és cert que uns pocs manifestants —alguns amb mocadors— provocaren algun aldarull, la serenitat general del servei d'ordre i de quasi tots els participants, davant la provocació dels grups feixistes i l'actuació de la

policia, que preferí actuar contra una manifestació legal que contra els provocadors d'extrema dreta, impedi el desastre. Se sap que el governador Burriel —ho comentava el rector Lapedra— no va ser avisat dels incidents, però a ell correspon, ara, davant una denúncia d'Acció Cultural, trobar-ne els responsables.

«Denunciem l'actuació de la policia nacional, que, en lloc de protegir els manifestants, els han agredits i, en canvi, no han fet res contra els provocadors que insultaven, tiraven pedres i, pel seu nombre exigü, eren molt més fàcils de dissoldre, i, a més, estaven reunits sense autorització oficial». Firmen la denúncia, Eliseu Climent, secretari d'Acció Cultural; Francesc Ferrer i Gironés, senador del PSC-PSOE per Girona, i Joan Ramon Bacete, del servei d'ordre, testimoni de tot l'aldarull.

L'endemà, *Las Provincias* reduïa tota la manifestació a l'actuació provocadora contra el poble valencià d'uns «facinerosos catalanistas». I

donava la llista d'autoritats assistents per si en quedava algú per amenaçar telefònicament. **Benigno Camañas, Antonio Luque** —funcionari, també, de la Conselleria de Cultura—, **Concha Raga, Francisco Escriche, José Antonio Navarro, Vicente Lladro** —pròxim a Jòvenes Agricultores—, **Juan José Monzó** —fotògraf de l'Ajuntament de València i del PSPV-PSOE, pluriocupat, doncs— i el fotògraf **Lloret**, van ser els periodistes destacats pel diari. S'han cobert d'una espessa glòria.

Dilluns, en *La Hoja del Lunes*, González Lizondo, d'Unión Valenciana, comentava que una altra manifestació semblant «hauria correr la sangre». Ha arribat el moment de saber si això, una conducta periodística d'acaçament al «català», i consignes d'aquesta mena no són inductores del terrorisme disfressat de «patriotisme» valencià o espanyol. En alguns ambients nacionalistes es comenta que ha arribat el moment d'actuar judicialment. □

¿Què esperem ara?

Joan Francesc Mira

No saben els magistrats de l'Audiència Territorial el gran servei que feien al país amb la seua històrica sentència. Probablement era necessària una cosa així, una agressió institucional, per posar-nos a tots davant de la crua realitat dels fets, per donar ocasió a tots de respondre segons la pròpia política. La crua realitat dels fets és que ací els tribunals poden aplicar la llei contra l'idioma del propi país. Que al nostre país l'única llengua que té drets públicament exigibles i eficaçment imposats, no és la llengua pròpia, sinó que és una altra llengua. Que una llengua legalment domina, i l'altra, i/o la nostra, és legalment dominada. Legalment reprimida. Si aquesta sentència prospera, vol dir simplement que vivim en un país on tot ús institucional i públic de l'idioma propi pot ser prohibit i bloquejat. Vol dir que la persecució continua, que la normalitat és impossible. Que la llei permet i els tribunals sancionen la nostra liquidació, la solució final.

Vol dir tot això, i algunes coses més, que se'n deriven. I davant d'això, en efecte, cadascú ha reaccionat segons la seua pròpia lògica. Els feixistes espanyols, impulsors de l'actuació de la «justícia», amb eufòria i alegria. La dreta bèstia local i regional, Unió i Coalició, i Las Provincias, i AP, i tots, adherint-se a l'alegria dels feixistes. L'odi a la Universitat, l'odi a l'ús de la raó, l'odi a l'idioma propi quan vol ser llengua formal, normal i digna, ha trobat profunda satisfacció gràcies als jutges. Calla esperar-ho. Segurament també calla esperar l'actitud de les nostres màximes institucions dites autònomes. Ni el govern ni el Parlament del País Valencià s'han sentit implicats en l'afer: Pensen que una sentència contra el seu

idioma (¿seu?, aquesta és la qüestió...) no mereix resposta o presa de posició ni comentari. Deuen considerar-ho normal. Vist i comprovat el seu concepte de «normalitat», no m'estranya: per a ells, també, el castellà és la norma. Ni el govern ni el Parlament dels valencians no s'han sentit afectats, doncs, per un atac contra la llengua dels valencians. ¿Vostès ho entenen? Jo, sí.

Els partits d'esquerra han actuat també segons la seua lògica. No dic el PSOE, és clar, que és el govern, treballa en castellà, calla i acata. Dic el PC i la seua òrbita, dic la UPV i algun altre de més petit. Les direccions estan molt ocupades, el tema no els commou excessivament, signen adhesions i fan circulars, coses així. Respondre activament, moure's, mobilitzar i mobilitzar-se, és tota una altra qüestió. Demana una altra sensibilitat.

I finalment resulta que, aquesta sensibilitat i aquesta capacitat de mobilització, només les tenen els que ja les tenien. Que, la resposta cívica, han hagut de donar-la els acusats de ser només «culturalistes». Reunir quaranta o cinquanta mil persones davant de l'Audiència... no és, només un fenomen «cultural». Cal pensar per què i com han estat reunits i convocats. Perquè ha estat, certament, una resposta cívica... carregada de sentit polític. Positiu: els patriotes, en aquest país, hi són, i són molts, i acudeixen quan hom sap convocar-los. Negatiu: Ha de ser encara una entitat no política la que té aquesta capacitat. Negatiu, dic, no perquè això siga deplorable, sinó perquè vol dir que les organitzacions del nacionalisme polític encara no la tenen. I, tal com van, no sé quan la tindran. Són fets. i són faves comptades. Comptar faves és fàcil, deduir-ne conclusions no tant. □